

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl samosoudkyní JUDr. Janou Kábrtovou ve věci žalobce **M. B.**, zast. Mgr. Pavlem Mařanem, advokátem AK Musalová, Jansta, Mařan, v.o.s., se sídlem Mladá Boleslav, nám. Míru 14, proti žalovanému **Ministerstvu vnitra ČR se sídlem v Praze 7**, Nad Štolou 3, pošt. schránka 21/OAM, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 29. 4. 2011, čj. OAM-144/LE-C06-P08-R2-2008, **t a k t o :**

- I. **Žaloba se z a m í t á .**
- II. **Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce brojil včasnou žalobou proti rozhodnutí žalovaného správního orgánu, kterým mu nebyla udělena mezinárodní ochrana podle §§ 12 – 14b) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (zákon o azylu). V žalobě žalobce namítal porušení správního orgánu, spočívající v nedostatečném zjištění stavu věci (§ 3 správního řádu) a v porušení ust. § 12 písm. b) a § 14a) zákona o azylu, když žalobce jejich podmínky splňuje a v případě návratu mu hrozí nebezpečí vážné újmy. V doplnění žaloby, které učinil soudem ustanovený právní zástupce žalobce se pak uvádí, že správní orgán nepostupoval při posuzování žalobcova případu pečlivě a

objektivně, neboť žalobce je přesvědčen, že bezpečnostní situace v zemi původu je odlišná od té, kterou na základě řady odborných zpráv a studií popisuje žalovaný. Zejména se jedná o nakládání s tureckými občany, kteří odmítnou nastoupit do armády, tak, jako žalobce. Odmítl nastoupit do turecké armády, aby nemusel bojovat proti příslušníkům svého národa, což je zcela pochopitelné, zvláště v situaci, kdy se od raného dětství setkával s ústrky a diskriminací ze strany většinové společnosti. Zcela mylný je totiž závěr žalovaného, že se v případě žalobce nejedná o nenastoupení vojenské služby, ale pouze o odmítnutí lékařské prohlídky, s čímž je spojena pouze finanční pokuta, neboť žalobce je již velmi dlouhou dobu mimo území Turecka a těžko si lze jeho nepřítomnost vysvětlit jinak, než že odmítá nastoupit základní vojenskou službu. Hrozí mu tak reálně nepodmíněný trest odnětí svobody v délce trvání 3 let, jehož výkon by byl pro něho mnohem těžší z důvodu jeho příslušnosti ku kurdské národnostní menšině. Bezpečnostní politika Turecké republiky je zaměřena protikurdsky a rozhodnutí žalobce nenastoupit do turecké armády je výrazem jeho politického přesvědčení. Žalobce proto navrhl zrušení napadeného rozhodnutí a vrácení věci k dalšímu řízení.

Žalovaný správní orgán v písemném vyjádření ze dne 14. 10. 2011 uvedl, že oprávněnost žalobcových námitek popírá, odkazuje na obsah správního spisu, zejména vlastní žádost o udělení mezinárodní ochrany, použité informace o zemi původu žalobce, jeho výpovědi a samotné rozhodnutí ve věci – při jeho vydání žalovaný postupoval v souladu se zákonem o azylu a jednotlivými ustanoveními správního řádu. Správní orgán se zabýval všemi skutečnostmi, které žalobce sdělil, zjistil skutečný stav věci a opatřil si úplné podklady pro vydání rozhodnutí, ze všech provedených důkazů plyne, že učiněné závěry jsou správné a v souladu se zákonnými normami. O tom, že obavy žalobce nejsou opodstatněné, svědčí fakt, že Turecko opustil bez problémů, letecky, legálně a s platným cestovním pasem. Z použitých informací o zemi původu plyne, že pokud vojáci kurdského původu v krizových regionech vůbec slouží, jedná se zásadně o ty, o jejichž loajalitě není pochyb, jsou mezi nimi především profesionální vojáci a dobrovolníci. V současné době probíhá v turecké armádě projekt, podle něhož jsou v oblasti bojů s PKK nahrazováni odvedenci tzv. černými barety, specializovanými na boj proti teroristům. Jelikož žalobce vůči tureckému státu loajální není, je jeho nasazení do bojů v krizových oblastech vyloučeno. Pokud se jedná o zacházení s branci kurdského původu, s těmito je zacházeno jako s ostatními branci, kteří jsou přidělováni k jednotkám na základě automatického počítačového systému. Žalovaný je přesvědčen, že žalobce nebyl v průběhu správního řízení nijak zkrácen na svých právech, podmínky pro udělení určité formy mezinárodní ochrany nesplňuje – zde odkaz na podrobné odůvodnění napadeného rozhodnutí. Protože žalovaný nepovažuje své rozhodnutí za zpochybněné, navrhuje zamítnutí žaloby.

Ze správního spisu vyplývá, že žalobce podal žádost o udělení mezinárodní ochrany dne 20. 2. 2008, uvedl, že je státním občanem Turecka, kurdské národnosti, svobodný, islámského vyznání. Rodiče žijí v Turecku v X, kde žil do odjezdu i žalobce. Má středoškolské vzdělání, na vojnu byl povolán ale nenastoupil, politicky

činný nebyl. Jako důvod opuštění vlasti uvedl, že nechtěl na vojnu a zabíjet lidi, z Turecka letěl linkou Istanbul – Moskva s mezipřistáním v Praze, dále však nepokračoval, chtěl zde zůstat, vlastně nevěděl, že má letenku i vízum do Ruska, dozvěděl se to až na letišti. Známy mu zařídil cestu do ČR. V Turecku dokončil ekonomickou školu, nemohl studovat, jeho ekonomická situace nebyla dobrá. Kurdy posílají tam, kde je konflikt, on na vojnu nechce, dostal by zbraň a měl zabíjet Kurdy, nechce, aby někdo zemřel. Na území ČR přiletěl 17. 2. 2008, ČR je pro něho cílový stát, chtěl by se naučit česky a začít pracovat. Pro případ návratu se obává, že by byl poslán na vojnu.

V průběhu pohovoru dne 20. 2. 2008 žalobce uvedl, že Turecko opustil, protože nechtěl na vojnu, nechce zabíjet lidi. Když nejdou na vojnu, přicházejí a mlátí je, nemá na to důkazy, že ho policie sebrala a zbila. Při odletu uvedl, že jede jako turista. Pracoval v restauraci, chtěl svobodu. Měl vízum do Ruska, ale chtěl zůstat v ČR, letenku a vízum mu zařídil známý za 450 Euro. V ČR je vše lepší, EU, lidská práva, demokracie, toto v Turecku v praxi není. Kdyby se vrátil do země původu, poslali by ho na vojnu, kam nechce. Tentýž den byl žalobce seznámen se třemi podklady, které shromáždil správní orgán za účelem posouzení situace v zemi původu žalobce, ten uvedl, že se s jejich obsahem nechce seznámit.

Ve správním spise se nachází rozhodnutí žalovaného ze dne 20. 2. 2008 o nepovolení vstupu cizince na území České republiky a rozhodnutí ze dne 25. 2. 2008, kterým nebyla žalobci udělena mezinárodní ochrana dle § 12 - § 14b) zákona o azylu. Dne 30. 9. 2008 rozhodl Krajský soud v Praze o zrušení rozhodnutí žalovaného, a to pod sp. zn. 48 Az 36/2008-28, věc vrátil soud žalovanému k dalšímu řízení. O kasační stížnosti žalovaného správního orgánu rozhodl Nejvyšší správní soud v Brně dne 18. 2. 2009 tak, že tuto odmítl pro nepřijatelnost pod sp. zn. 6 Azs 6/2009-67.

Správní orgán pak v dalším řízení provedl s žalobcem nový pohovor dne 31. 3. 2011, kdy žalobce uvedl, že od dřívějšího pohovoru došlo k tomu, že zem původu opustil i jeho bratr, z týchž důvodů jako žadatel sám, bratr odešel do Německa, kde se nelegálně v současné době nachází. Nápad mu vnukl žalobce s tím, že nechce jít do armády, aby nemusel zabíjet Kurdy. Svůj život před odjezdem z domova žalobce popsal tak, že pracoval a současně studoval střední školu, připravoval se na univerzitu, chodil do přípravky, ale v té době přišel čas sloužit v armádě. Nechal studium i práci a otevřeně řekl, že sloužit v armádě nebude, ani zabíjet lidi na východě. Oni mu ale řekli, že ho když tak donutí a proto se rozhodl uprchnout. Střední školu skončil v r. 2006, studoval státní přípravný kurz, zúčastnil se vstupních zkoušek na univerzitu, ale nebyl úspěšný, měl nad sebou tlak vojny. Než odletěl, tak se dva roky zabýval ilegální prací ve školní kantýně. Hledal prostředníky pro odjezd ze země, byl několikrát okraden. V r. 2007 byla v listopadu akce Gerilla, jde o Kurdy, kteří chtěli ukázat, že chtějí mír, bydlí v horách a chtějí práva pro Kurdy. Poté žalobce uvedl, že ilegálně opustil zemi, pracoval normálně, ale bez pojištění. O mezinárodní ochranu žádá kvůli vztahům mezi Kurdy a Turky, kdyby byly normální, tak by se

vrátil. Kromě jazyka a míru v Turecku žádné jiné problémy neměl, neměl ekonomické potíže, má v Turecku půdu a rodiče mu posílají peníze, má dobré zázemí. Obtíže s jazykem popsal tak, že když mluví s kamarádem, který je také Kurd, mluví kurdsky a někdo přijde a řekne, že když jsou v Turecku, musí mluvit turecky, v rodině ale mluví kurdsky od narození, při svátku Newroz, který slaví Kurdové, ukazují fotografii lídra a ten je nyní zatčen a hned přijdou a řeknou, že nesmí toto dělat. K dotazu správního orgánu pak žalobce uvedl, že byl na vojenském lékařském vyšetření (uvedl, že v r. 2007), řekl, že na vojnu nepůjde a bylo mu řečeno, že když nepůjde dobrovolně, tak ho přinutí. Dostal potvrzení o odkladu vojny, má ho doma. Do armády se nastupuje první čtyři měsíce roku, první skupina nastupuje mezi 1-2 měsícem, druhá mezi 3-4 měsícem, první skupinu odmítl. Všichni vědí, že kdo je vysoký a Kurd, půjde do války, většinou je poslán do Sirnaku nebo do Hakkari, kde se válčí. Měl na výběr ještě rok počkat, ale po roce již byl v ČR. Dále pak uvedl, že jeho otec pomáhal Kurdům a byl na tři dny zatčen, lidé pomáhají a někteří pak mohou donášet policii. Žalobce řekl, že ještě rok počká a v současnosti je považován za vojenského uprchlíka, rodině bylo posláno předvolání na zdravotní prohlídku ještě jednou a poté že půjde žalobce do armády, pozvánku dostal i bratr. Rodiče řekli policii, že nevědí, kde syn je, policie ho hledala, neboť nikdo nereagoval na pozvánky na další zdravotní prohlídku po roce. Dále pak žalobce uvedl, že pas si zajistil v r. 2006 nebo 2007, ještě, když studoval přípravný kurz. Cestu si zajistil přes Kurdy, vízum do ČR je těžké zajistit, lehčí je do Ruska. Letěl do Záhřebu přes ČR, v Záhřebu by jinak mohl zůstat jen 10 dní a poslali by ho zpět. Kdyby se nyní vrátil do země původu, podívali by se na letišti na jeho pas, zjistili by, že nesloužil v armádě a byl tři roky v zahraničí, měl by hodně problémů. Dostal by i trest za to, že uprchl z armády. Pokud by v Turecku nastal mír, vrátil by se a sloužil i v armádě, ale nyní se vracet nechce, má kamarády mezi Turky, Araby, Kurdy, ovšem stát s Kurdy válčí. Téhož dne pak žalobce uvedl, že s novými 7 podklady o zemi původu se seznámí jeho zástupkyně. Ta předložila dne 29. 4. 2011 několik článků, pojednávajících o problematice výkonu vojenské služby v Turecku a o procesu se členy BDP.

Soud přezkoumal napadené výroky rozhodnutí v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní – s.ř.s.) a konstatoval, že namítaných pochybení v průběhu správního řízení a v napadeném rozhodnutí neshledal. Ve svém rozhodnutí soud vyšel ze skutkového a právního stavu výše zjištěného (§ 77 odst. 2 s.ř.s.). Soud rozhodl ve věci bez nařízení jednání, v souladu s ust. § 51 odst. 1 s.ř.s., a to se souhlasem obou účastníků řízení.

Zákon o azylu upravuje v ust. § 12 důvody udělení azylu tak, že azyl se udělí cizinci, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že cizinec

- a) je pronásledován za uplatňování politických práv a svobod, nebo
- b) má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má, nebo, v případě, že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště.

V ust. § 13 zákona o azylu je upraven azyl za účelem sloučení rodiny, který lze udělit rodinnému příslušníkovi azylanta, jemuž byl udělen azyl podle § 12 nebo § 14 v případě hodném zvláštního zřetele, i když v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude v jeho případě zjištěn důvod pro udělení mezinárodní ochrany podle § 12. Humanitární azyl upravuje ust. § 14, který lze v případě hodném zvláštního zřetele udělit, jestliže v řízení o udělení mezinárodní ochrany není zjištěn důvod pro její udělení podle § 12 zákona o azylu.

Zákon o azylu dále v ust. § 14 a) upravuje důvody udělení doplňkové ochrany, která se udělí cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle odst. 2) a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště. Přitom za vážnou újmu se podle odst. 2 považuje

- a) uložení nebo vykonání trestu smrti,
- b) mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu,
- c) vážné ohrožení života nebo lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situacích mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, nebo
- d) pokud by vycestování cizince bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky.

V ust. § 14 b) cit. zákona je upravena doplňková ochrana za účelem sloučení rodiny, v odst. 1 je uvedeno, že rodinnému příslušníkovi osoby požívající doplňkové ochrany se v případě hodném zvláštního zřetele udělí doplňková ochrana za účelem sloučení rodiny, i když v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude v jeho případě zjištěn důvod pro její udělení. Přitom dle odst. 2 se pro tyto účely rozumí rodinným příslušníkem

- a) manžel či partner osoby požívající doplňkové ochrany,
- b) svobodné dítě osoby požívající doplňkové ochrany, které je mladší 18 let,
- c) rodič osoby požívající doplňkové ochrany, která je mladší 18 let, nebo
- d) zletilá osoba odpovídající za nezletilou osobu bez doprovodu podle § 2 odst. 11

Předpokladem udělení doplňkové ochrany za účelem sloučení rodiny manželu osoby požívající doplňkové ochrany je trvání manželství (partnerství) před udělením doplňkové ochrany cizinci, v případě polygamního manželství, má-li již tato osoba požívající doplňkové ochrany manžela žijícího s ním na území České republiky, nelze udělit doplňkovou ochranu za účelem sloučení rodiny další osobě, která je podle právního řádu jiného státu manželem osoby požívající doplňkové ochrany.

Soud konstatuje, že žalobce namítal v žalobě porušení ust. § 3 správního řádu a dále namítal, že splňuje ust. § 12b) a ust. § 14a) zákona o azylu. Krajský soud

v Praze zrušil rozhodnutí žalovaného ze dne 25. 2. 2008 a ve zrušujícím rozhodnutí správnímu orgánu vytkl, že s ohledem na rychle se měnící situaci v Turecku nelze považovat zprávu Spolkového úřadu, popisující situaci branců, kteří se nemusí obávat, že by byli posláni do bojů proti PKK z r. 2005, pro danou situaci za aktuální a uložil žalovanému, aby situaci posoudil i z pozice rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 6. 2008, čj. 5 Azs 18/2008, které se zabývalo situací branců v obdobné věci z pohledu, za jakých podmínek mohou být považováni za specifickou sociální skupinu v azylově relevantním smyslu. Krajský soud v Praze seznal nedostatečné zjištění skutkového stavu věci.

V době současné soud konstatuje, že správní orgán znovu, a to vcelku podrobně, žalobce vyslechl, ve svém rozhodnutí ze dne 29. 4. 2011 pak na str. 5 citoval aktuální podklady, které pro zhodnocení aktuální situace v zemi původu žalobce shromáždil. Podklady zaměřil jednak na obecnou bezpečnostní situaci v zemi, další pak pojednávají o problematice Kurdů a vojenské službě kurdských odvedenců. Z tohoto pohledu tedy již soud nedostatek seriózních podkladů pro vypořádání se s námitkami žalobce konstatovat nemohl. Na téže straně rozhodnutí pak žalovaný konstatuje, že zástupkyně žadatele se k podkladům, s nimiž byla spolu s žadatelem seznámena (viz výše) nevyjádřila, nicméně předložila po lhůtě, kterou si k vyjádření určila, správnímu orgánu články, o jejichž zhodnocení správní orgán pojednává v druhém odstavci této strany. Pokud se týká námítky žalobce, že v jeho případě nebyl žalovaným zjištěn stav věci způsobem, o němž nejsou důvodné pochybnosti a v rozsahu, který je nezbytný vzhledem ku konkrétním okolnostem případu a v doplnění žaloby pak uvádí, že přes všechny shromážděné zprávy je bezpečnostní situace v Turecku odlišná zejména co do nakládání s tureckými občany, kteří odmítnou nastoupit do armády, soud na takovou námitku již po provedení druhého správního řízení nemohl přistoupit. Soud se podrobně seznámil s aktuálnějšími podklady, které měl správní orgán zcela konkrétně k dispozici z důvodu námítky, pro kterou přistoupil Krajský soud v Praze ku zrušení prvního rozhodnutí žalovaného v této věci. Soud v tomto zrušujícím rozhodnutí odkázal na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu v Brně ze dne 9. 6. 2008, sp. zn. 5 Azs 18/2008, v němž NSS řešil otázku, zda za popsané situace žadatele o azyl z Alžírska, který vypověděl, že mu teroristé pro případ nastoupení základní vojenské služby hrozili zabitím jeho i rodiny a z důvodů těchto hrozeb na straně jedné a případných sankcí ze strany státu za nenastoupení vojenské služby se schovával, lze přiznat takovému branci postavení člena sociální skupiny ve smyslu azylově relevantním (tedy zejména s ohledem na ust. § 12 b) zákona o azylu, jak uvedeno shora). NSS v této souvislosti shledal nedostatečné zjištění správního orgánu v tom smyslu, že nebylo dostatečně prokázáno, jaká nebezpečí hrozí ze strany teroristických skupin branci, který i přes výhrůžky nastoupí základní vojenskou službu, neboť podklad správního orgánu se k takové situaci jednoznačně nevyjádřil. Dále pak uložil správnímu orgánu zkoumat, zda-li by po návratu musel žadatel vojenskou službu vykonat a byl tak případně opět vystaven výhrůžkám a nebezpečí, tedy, zkoumat oprávněnost jeho důvodných obav, a to i z případného návratu do vlasti. Pokud tedy je odkazováno na cit. rozhodnutí NSS, soud v daném případě této

věci dospěl po prostudování podkladů k závěru, že po provedení nového řízení se již správní orgán s případnými nedostatky v uváděném smyslu vypořádal dostatečně. Z podkladového materiálu, který se zabývá bezpečnostní situací v Turecku s ohledem na kurdský konflikt, situací kurdské menšiny v Turecku a situací Kurdů v armádě, tedy Informace, získané v rámci Evropské výměny informací o zemích původu (European Country of Origin Sponsorship) z června 2010, kterou vypracoval odborník ECS, vyplývá, že situace, nastíněná výše cit. rozhodnutím NSS, na případ žalobce nedopadá, rozhodně ne v tíži, kterou žalobce namítá, tedy azylově relevantní právě ve smyslu ust. § 12b) zákona o azylu. Správní orgán v napadeném rozhodnutí podrobně vysvětlil, že povinná vojenská služba jako taková a povinná vojenská služba v podobě uskutečňované v Turecku státní politickou perzekuci nepředstavuje, trest za vyhýbání se vojenské službě nebo za dezerci je uplatňován podobně vůči všem daným osobám a nemá diskriminační charakter a z hlediska zákona o azylu tak není relevantní. Nebyly zjištěny skutečnosti, které by mohly vést k pravděpodobné represi v ozbrojených silách v průběhu vojenské služby pouze z důvodů kurdské etnické příslušnosti. Žalobce sám popsal, že se zúčastnil odvodní lékařské prohlídky, požádal o roční odklad z důvodu studia a před další vojenskou lékařskou prohlídkou odjel ze země. Soud proto pochopil správním orgánem případnou citovanou hrozbu peněžního trestu tak, že tato hrozila žalobci za to, že neabsolvoval novou lékařskou prohlídku, která je nutná po uplynutí ročního odkladu jako aktuální zjištění zdravotního stavu žalobce. To, že by zřejmě poté, co státní orgány zjistily z evidence nepřítomnost žalobce v zemi původu žalobci dále hrozil trest za nenastoupení vojenské služby, správní orgán nespороval, popsal i takovou situaci i výši případného trestu, dle názoru soudu proto pouze reagoval na skutečnost, kterou žalobce sám uvedl. Podkladová zpráva popisuje vcelku velmi podrobně, že branci po nástupu většinou slouží na jiném místě země, než odkud pochází a v průběhu základního výcviku, pokud neprojeví dostatečnou loajálnost, není pravděpodobné, že by byli nasazeni do krizových oblastí. V neposlední řadě podklad popisuje výcvik specialistů, tzv. červených baretů, proti teroristům, kteří jsou v posledních letech nasazováni do tzv. výsadkových brigád, které operují v kritických oblastech. Soud je přesvědčen, že uvedené skutečnosti seriózním způsobem reagují na otázku, zda na žalobce je možné hledět jako na člena sociální skupiny, která může v zemi původu cítit při nástupu na základní vojenskou službu azylově relevantní obavy ve smyslu ust. § 12b) zákona o azylu, soud je přesvědčen po pečlivém prostudování problematiky, že nikoliv. V dalším pak soud odkazuje na podrobný popis a zdůvodnění žalovaného – jeho rozbor skutečností, plynoucích z podkladů tak, jak na str. 6 – 9 napadeného rozhodnutí, zejména obecné situace Kurdů v Turecku i situace v ozbrojených silách, soud připomíná, že není jeho úkolem podrobně opakovat skutečnosti, uvedené žalovaným v napadeném rozhodnutí, zvláště s ohledem na skutečnost, že v žalobě v tomto smyslu žalobce uvedl, že situace není v praxi taková, jakou citují podklady, ovšem podrobněji se nevyjádřil, soud tak nemohl ani podrobněji na takovou námitku jakkoliv reagovat.

Správní orgán ve svém rozhodnutí na str. 5 a 6 zdůvodnil, proč neshledal v dané věci naplnění podmínek ust. § 12a) zákona o azylu, soud se s jeho

odůvodněním ztotožňuje a pouze dodává, že cit. ustanovení ani žalobce sám v žalobě neatakoval. Podmínky ust. § 13 zákona o azylu, jak uvedeny shora, žalobce nesplňuje. Pro výrok o nenaplnění podmínek ust. § 14 zákona o azylu měl správní orgán, dle mínění soudu, dostatečné podklady.

Žalobce dále namítal, že splňuje podmínky ust. § 14a) zákona o azylu, neboť mu pro případ návratu do země původu hrozí nebezpečí vážné újmy. Za odmítnutí nastoupit základní vojenskou službu hrozí nepodmíněný trest odnětí svobody v délce trvání 3 let, jehož výkon by pro něho byl těžší z důvodu jeho kurdské národnosti. Soud je přesvědčen, že i nenaplnění podmínek cit. ustanovení na základě žalobcem uvedených skutečností v rámci provedených pohovorů správní orgán odůvodnil v napadeném rozhodnutí dostatečným způsobem, a to na str. 10 – 13. V této souvislosti soud upozorňuje, že v ust. § 14a) zákona o azylu zákonodárce v odst. 2 popsal nebezpečí vážné újmy, tedy případy azylově relevantní hrozby navráťivšímu se neúspěšnému žadateli o azyl a soud je přesvědčen, že žalobcem vágně naznačené nebezpečí, že by mohl být po návratu nucen k výkonu trestu odnětí svobody za nenastoupení základní vojenské služby za daných podmínek zákonem popsané vážné újmy v žádném případě nekorresponduje. Správní orgán na cit. stranách svého rozhodnutí podrobně rozebral, na základě seriózních podkladů, proč nespátňuje v případě žalobce naplnění podmínek hrozby vážné újmy jak v případě uložení či vykonání trestu smrti, mučení či nelidského a ponižujícího zacházení, také vážného ohrožení života a lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situacích mezinárodního ale i vnitřního ozbrojeného konfliktu i to, proč nepovažuje případné vycestování žadatele za rozporuplné s mezinárodními závazky České republiky a soud na daném odůvodnění správního orgánu neshledal ani žádnou nezákonnost, ani vadu řízení. To, že v případě návratu bude státní moc žádat po žalobci, aby nastoupil vojenskou službu či jej za nenastoupení případně i potrestá soud nezpochybňuje, neboť v podkladech i napadeném rozhodnutí je zákonná úprava v tomto směru, existující v zemi původu žalobce, seriózně popsána, nicméně v žádném případě, dle přesvědčení soudu, nenaplnuje vážnost výše cit. nebezpečí ve smyslu ust. § 14a) a soud tak považuje námitku žalobce v tomto směru za bezpředmětnou.

Na základě výše popsaných skutečností soud dospěl po přezkoumání věci k závěru, že žaloba je nedůvodná a jako takovou ji v souladu s ust. § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.

Výrok o náhradě nákladů řízení soud odůvodňuje ust. § 60 odst. 1 s. ř. s., když žalovaný, ve věci úspěšný, náhradu nákladů řízení neúčtoval, náklady právního zastoupení žalobce, jemuž soud pro řízení před Krajským soudem v Hradci Králové ustanovil advokáta, soud přiznal samostatným usnesením.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Hradci Králové dne 6. března 2012

JUDr. Jana Kábrtová, v.r.
samosoudkyně